

Το επταήμερο του Διόδωρου

Σκουριά και λήγδα

Μετρώ και βρίσκω πως τούτη είναι η 13η φορά που σπίνονται κάλπες για εθνικές εκλογές από τη Μεταπολίτευση: 1974, 1977, 1981, 1985, 1989 (δύο φορές), 1990, 1993, 1996, 2000, 2004, 2007 – 2009. Δέκατη τρίτη φορά και γούρικο για το έθνος και τον λαό, δέκατη τρίτη φορά και κουραστική για μένα. Είναι δυνατόν να γυρίζεις από διακοπές και να πέφτεις ξανά πάνω σε εκλογές που γίνονται μάλιστα ξανά έπειτα από πυρκαϊές, όπως ακριβώς συνέβη πριν από δύο χρόνια; Κάποιος μας έχει καταραστεί και εμένα και τους συμπατριώτες μου, ημερολόγιό μου· ο Κώστας Καραμανλής μάλλον.

Πόσες εκλογές αντέχει κανείς στη ζωή του; Στις χώρες όπου τηρούνται τα συντάγματα και οι νόμοι και οι εκλογές γίνονται κάθε 4-5 χρόνια, για να έχει μετάσχει κανείς σε 13 εκλογικές αναμετρήσεις πρέπει να είναι τουλάχιστον 70 χρονών: να πρωτοψηφίσει 18 χρονών συν 52 χρόνια. Σε εμάς εδώ όποιος ήταν 21 χρονών το 1974 και ψήφισε για πρώτη φορά, είναι 56 σήμερα και έχει το ίδιο σκωρ.

● Και έτσι καταλαβαίνουμε γιατί οι πολίτες βαριούνται την πολιτική προτού ακόμη γεράσουν και γιατί οι 50άρηδες έλληνες πολιτικοί σκέπτονται και λειτουργούν σαν 70άρηδες αμερικανοί ή γερμανοί: έχουν φθαρεί γρήγορα, έχουν στεγνώσει μια ώρα αρχύτερα. Ο Καραμανλής για παράδειγμα, λέει και ξαναλέει πως είναι μόνο 53 χρόνων – κολοκύθια, αιώνων είναι. Για τον επιπλέον λόγο ότι εκτός από τις συνεχείς εκλογές, κουβαλάει πάνω του την πανάρχαια σκουριά της Δεξιάς.

● Προσπάθησε να απαλλαγεί από αυτήν, είναι γεγονός. Χρησιμοποίησε αντισκωρικά λάδια, από αυτά που βάζουμε στις αυλόθυρες και στις κλειδαριές για να μη στριγκλίζουν όταν τις ανοιγοκλείνουμε. Κακής ποιότητας λάδια, του τα πρόσφεραν οι επικοινωνιολόγοι του σε τιμή ευκαιρίας και απλώς επικάθησαν πάνω στη σκουριά χωρίς να τη διαλύσουν – τα λάδια έγιναν λαδώματα. Αυτή την εντύπωση έχω, ημερολόγιό μου, μετά έξι χρόνια δεξιάς διακυβέρνησης: ότι πάνω στη χώρα έχει επικαθίσει παχύ στρώμα λήγδας από το οποίο πρέπει να απαλλαγούμε το συντομότερο.

«Αγαπητέ Γιώργο», «Αγαπητέ Μανώλη»,

Έξι χρόνια που πήγαμε σε όλα πίσω, σε όλα ανεξαιρέτως τα πράγματα. Ο Κώστας Καραμανλής υπήρξε καταστροφικός, ο χειρότερος πρωθυπουργός που ανέδειξαν οι προηγούμενες 12 εκλογές – και εξήγησε ο ίδιος τον λόγο: «είμαι μαχητής»· δήλωσε όταν ρωτήθηκε γιατί θα παραμείνει πρόεδρος της ΝΔ ακόμη και αν χάσει τις εκλογές.

Πράγματι, μόνο αυτό είναι, Μαχητής, όπως ο Εξολοθρευτής ή ο Ρομποκόπ· το έχω γράψει εκατό φορές στις σελίδες σου, ημερολόγιό μου, πως για τον Καραμανλή η πολιτική εξαντλείται στη σύγκρουση με στόχο τη νίκη, δεν έχει άλλο περιεχόμενο από τη νίκη η πολιτική, είναι ακριβώς σαν τα ποδοσφαιρικά ματς και τα παιχνίδια: η ουσία τους εξαντλείται στο παιχνίδι καθαυτό και στη νίκη.

Ενώ υποτίθεται πως η πολιτική σύγκρουση γίνεται για να κυβερνήσει κανείς, να εφαρμόσει κάποιο πρόγραμμα – όμως η διακυβέρνηση δεν ενδιαφέρει ποτέ τον Καραμανλή, από την πρώτη στιγμή που κέρδισε τις εκλογές αυτό που τον ένοιαζε ήταν να κερδίσει και τις επόμενες. Και για τούτο φθάσαμε εδώ που φθάσαμε, κουρασμένοι και λιγδιασμένοι, 3 εκλογές σε λιγότερα από έξι χρόνια: για να κάνει ο Καραμανλής το κέφι του, να μάχεται και να νικάει.

● Και μπορεί να έχουμε όχι μόνο 3 αλλά και 4 και 5 αναμετρήσεις σε λιγότερα από 6 χρόνια, διότι δεν ξέρουμε αν το ΠαΣοΚ θα έχει 151

Η φθινοπωρινή μελαγχολία ξέβαψε τα χρώματα από τη Γη

βουλευτές – αλλά και αν τους έχει, σίγουρα δεν θα έχει τους 180 που χρειάζονται για εκλογή Προέδρου Δημοκρατίας τον Μάρτιο. Και ποιος μας λέει ότι ο Μαχητής δεν θα θέλει να δώσει και τότε μάχη;

● Για τον Μάρτη θα δούμε – για τις 4 Οκτωβρίου υπάρχει το ζήτημα της αυτοδυναμίας: το 1981 ο Ανδρέας Παπανδρέου, για να σιγουρέψει τη νίκη του ΠαΣοΚ, έστειλε τις περίφημες επιστολές που έμειναν στην πολιτική ιστορία με τις προσφωνήσεις που ξεκινούσαν: «Αγαπητέ Γιώργο...», «Αγαπητέ Μανώλη»: καλούσε τον Γιώργο Μαύρο της πάλαι ποτέ Ενωσης Κέντρου και τον Μανώλη Γλέζο της πάλαι ποτέ ΕΔΑ (και του νυν ΣΥΡΙΖΑ) να προσέλθουν να του κρατάνε το φανάρι στο ραντεβού που είχε με την Ιστορία. Και δέχθηκαν ο κεντροδεξιός και ο αριστεροαριστερός και είχαμε πανηγυρικές αυτοδυναμίες.

«Αντιπαθητικό Κώστα»,

Το 2004 το δοκίμασε και ο Γιώργος Παπανδρέου το κόλπο εις διπλούν: με Μάνο και Ανδριανόπουλο από τη Δεξιά, Δαμανάκη και Ανδρουλάκη από την Αριστερά, όλοι στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας. Όμως η μεγεθυμένη επανάληψη της παιγνιώδους χειρονομίας του πατρός υπήρξε τραγική για τον υιό, που έχασε τις εκλογές και του έμειναν αμανάτι οι δύο δεξιοί, να μην ξέρει τι να τους κάνει.

Όμως ο Γιώργος Παπανδρέου είναι άνθρωπος που διδάσκεται από τα λάθη του: χάριν της αυτοδυναμίας το 2007 ανέσυρε εκ των αδύτων του βαθέος οικογενειακού ΠαΣοΚ την περίφημη Φώφη Γεννηματά, η οποία εκτός από κόρη του πατέρα της Γιώργου Γεννηματά άξιζε να τεθεί επικεφαλής του ψηφοδελτίου Επικρατείας διότι άφησε τεράστιο έργο στην Αττική ως υπερνομάρχης: ο Υμηπτός και ο Λυκαβηπτός επί θητείας της ανεγέρθηκαν. Στόχος ήταν να γίνει επτάλοφος, σαν τη Ρώμη και την ποτέ Κωνσταντινούπολη, νυν Ιστανμπούλ.

Όμως ο κομπλεξικός Αρειος Πάγος, μικρός λόφος όπως γνωρίζουμε δίπλα στην Ακρόπο-

λη, εκδικήθηκε την ορογεννήτρια για την υποτίμησή του, ακυρώνοντας την τοποθέτησή της. Είμαι σίγουρος αυτό συνέβαινε ώστε οι πολίτες να προτιμήσουν, δυστυχώς, να ψηφίσουν ξανά για κυβέρνηση αυτούς που είχαν κάψει την Πελοπόννησο παρά να εμπιστευθούν το ΠαΣοΚ που τον καθόριζε τη σύνθεση των ψηφοδελτίων ο Αρειος Πάγος.

● Και φθάνουμε επιτέλους στα σημερινά: όλοι περίμεναν ότι ο Γιώργος Παπανδρέου θα ακολουθούσε την τακτική Καραμανλή που το 2004, προκειμένου να κερδίσει τις εκλογές, επανέγραψε δόξαις και τιμαίς στη ΝΔ τον Γιώργο Σουφλιά (που τον είχε διαγράψει το 1998) και τον τοποθέτησε στο Επικρατείας – περίμεναν δηλαδή ότι ο Γιώργος Παπανδρέου θα τοποθετούσε πρώτον στο Επικρατείας τον Κώστα Σημίτη που τον είχε μισοδιαγράψει πέρυσι.

Αι δε: ο Γιώργος Παπανδρέου, για λόγους που δεν είναι κατανοητοί σε εμάς τους κοινούς θνητούς, δεν θέλει σύμβολο της ενότητας του ΠαΣοΚ και του δημοκρατικού προοδευτικού κόσμου τον Κώστα Σημίτη και έτσι ο καλύτερος, ίσως, έλληνας πρωθυπουργός που ανέδειξαν οι 12 προηγούμενες εκλογές δεν θα είναι καν υποψήφιος βουλευτής στις 13ες και γούρικο.

Μεγαλοφυής στρατηγική ήττας

● Δεν θα προσχωρήσω στις απόψεις αυτών που αναλύουν με προσωπικά κριτήρια την κίνηση του Γιώργου Παπανδρέου μεταχειριζόμενοι λέξεις όπως «εκδικητικότητα», «αυταρχικότητα», «ανασφάλεια», δεν είναι χαζή η ηγεσία, εξ ορισμού οι ηγεσίες δεν είναι χαζές· απλώς, χάριν του δημοσίου συμφέροντος, η ηγεσία του ΠαΣοΚ ακολουθεί σε αυτές τις εκλογές μεγαλοφυή στρατηγική ήττας – διότι τι να την κάνουν στην Ιπποκράτους την πλειοψηφία 151-152 βουλευτών; Να εκβιάζονται από τον κάθε Δουκαπασόκο ή Παυλιδοπασόκο; Η ηγεσία του ΠαΣοΚ θέλει την άνετη πλειοψηφία που θα της δώσει ο εκλογικός νόμος Προκόπη Παυλόπουλου αν ξαναγίνουν εκλογές: αυτομάτως οι 148-151 έδρες γίνονται περί τις 155 διότι το

πριμ του πρώτου κόμματος αυξάνεται σε 50 βουλευτές από 40 που είναι τώρα.

Επομένως, αυτό που συμφέρει το ΠαΣοΚ είναι να ξαναγίνουν εκλογές, άρα να έρθει πρώτο κόμμα αλλά όχι με 151 βουλευτές – έτσι ερμηνεύω εγώ, ημερολόγιό μου, τη μεγαλοφυή κίνηση της πλήρους απόσυρσης Σημίτη από τα ψηφοδέλτια και μάλλον θα την ενισχύσω: ποιος είμαι εγώ που θα τινάξω στον αέρα αυτόν τον μεγαλειώδη σχεδιασμό; Θα πρέπει να ψηφίσω ή ΣΥΡΙΖΑ ή Οικολόγους ώστε να πιάσουν το 3%, να εκλέξουν βουλευτές, οπότε πάπαλα η αυτοδυναμία. Λαμπάδα στο μπόι του Γιώργου Παπανδρέου θα φτάξει ο Αλέξης Τσίπρας. ● Θλιβερότερο θέαμα δεν έχει παρουσιάσει η κοιμμουνιστογενής Αριστερά από την εποχή ιδρύσεως του ΚΚΕ, πριν από 90 χρόνια: ούτε τα προσχήματα δεν κρατούν πλέον οι κομματάρχες των 11 ομάδων που συναπαρτίζουν τον ΣΥΡΙΖΑ για τα κίνητρα των κινήσεών τους: «Στελέχη του Συνασπισμού έλεγαν χθες ότι κάποιες από τις συνιστώσες ζητούν ανταλλάγματα για να ανάψουν το πράσινο φως υπέρ του κ. Τσίπρα και αυτά δεν είναι άλλα από έδρες στη Βουλή. “Ορισμένοι σύμμαχοί μας προτείνουν ακόμη και εναλλαγή εδρών”, τόνιζε παράγων του ΣΥΝ που παρακολουθεί στενά τις διαβουλεύσεις».

Και προκειμένου να δώσει έδρες, προτίμησε ο Αλέξης Τσίπρας να διαμελίσει την ηγεσία στα 11 διότι το ζήτημα είναι να πιάσει η συμμαχία το 3%, οι σταυροί θα πάνε στον δυνατότερο, ήτοι στους υποψήφιους του Συνασπισμού – αν και θα γίνονται ως την τελευταία στιγμή παζάρια από τους σκληροτράχηλους κυνηγούς των δημόσιων αξιωμάτων.

● Και έτσι, από το αλαβανικό παραλήρημα ότι ο Συνασπισμός είναι «το νέο ΠαΣοΚ» που θα ανατρέψει το πολιτικό σκηνικό, περάσαμε στο παραλήρημα των δηλώσεων Τσίπρα που εκλιπαρεί για το 3% με το επιχείρημα ότι «τα επιχειρηματικά συμφέροντα εξώθησαν τον Πρωθυπουργό σε ηρωικές κάλπες με σύνθημα: “Συντριβάνε τον ΣΥΡΙΖΑ προκειμένου να μας βγουν τα κουκιά”».

Ως γνωστόν οι Έλληνες θεωρούμε ότι ο ομφαλός της γης βρίσκεται λίγο στην Ομόνοια, οι συνασπιστές επιπλέον πιστεύουν πως για την ακρίβεια βρίσκεται λίγο νοτιότερα, στην Κουμουνδούρου.

Φόβοι και ανησυχίες

Αυτά συμβαίνουν, ημερολόγιό μου, σε αυτές τις 13ες και γούρικοι εκλογές που θα γίνουν στη λιγδωμένη χώρα μας. Σκουριά και λήγδα δημιουργούν πολιτικό βιότοπο που κατ' εξοχήν ευνοεί την ανάπτυξη ακροδεξιών σαπρόφυτων πάνω στο σώμα της θνήσκουσας Δεξιάς, και έτσι βλέπουμε την καρατζαφερική παράταξη να αλωνίζει επιδεικτικά, να δίνει μαθήματα δημοκρατίας και πατριωτισμού σε όλους, προσλαμβάνοντας στα ψηφοδέλτιά της ό,τι της πέσει από μυστικές υπηρεσίες και σώματα ασφαλείας, για να κατανοήσουμε καλά τι είναι η πατρίδα μας.

Πατρίδα μας, λοιπόν, είναι η χώρα που ο Πρωθυπουργός τοποθετεί επικεφαλής των μυστικών της υπηρεσιών κάποιον Γιάννη Κοραντή, ο οποίος μόλις αποχωρεί από την Υπηρεσία προσχωρεί σε κόμμα που κατά τον ίδιο τον Πρωθυπουργό έχει «ακραίες» και «ανεύθυνες λαϊκιστικές ιδέες». Και επειδή τις ιδέες αυτές δεν μπορεί να τις απόκτησε χθες, πώς είναι δυνατό κάποιος με τέτοιες ιδέες να έχει τοποθετηθεί επικεφαλής της ΕΥΠ;

Με τρομάζει αυτή η πατρίδα, ημερολόγιό μου και με ανησυχεί αυτό το ΠαΣοΚ που μεταχειρίζεται έτσι τον Κώστα Σημίτη. Τελικά οι εκλογές, είναι οδυνηρή δοκιμασία

Διόδωρος Κυψελιώτης